

הפרי המר של הח"כים

דינמיים, צנועים, מראים דוגמה אישית, עושים את העבודה השחורה במקום אחרים. שבחים אלה, ואח"כ, מרעפים לאחרונה כליהתיקשות על ראשיהם של שני חברי-הכנסת הצעירים, יוסף שריד (המערך) ואחוד אולמרט (הליכוד), בין השאר מייחסים להם את ביעור השחיתות בכדורגל הישראלי, וחשיפת נגע האלימות ותופעת ה"פרוטקשן".

עם כל הכבוד לח"כים הנכבדים, האומנם כך הם פני הדברים במציאות?!

יוסף שריד היה במשך שנים רבות נושא-הכלים של פינחס שפיר ז"ל, והשאלתה שהגיש לשר-הביטחון הקודם, משה דיין, בנוגע לסילוק קצין מכנס שבו מתח ביד קורת על משה דיין, היתה בבחינת הקש ששבר את גב הגמל, ולמחרת הגשתה התפטר שריד-הביטחון. עד היום סבורים רבים שפינחס ספיר הוא שעמד מאחורי שאיל-תה זו.

כשתכנס מרכז מילגת-העבודה לדיון בבחירת ראש-הממשלה החדש, לאחר התפטרות גולדה מאיר, התגייס יוסף שריד יחד עם פינחס ספיר ליוסף קלדרון, כדי להבטיח את בחירתו של יצחק רבין. יוסף שריד, שציפה לגמול כלשהו מצידו של יצחק רבין, נתקל ביחס קריר מצידו של האחרון, שבאותה ההזדמנות אף אמר, בשיחה שבה הוזכר שמו של שריד: "תעזוב אותי מיוסי שריד".

במילגת-העבודה רווחת סברה ששריד המאוכזב חו"ר להפלתו של רבין, ובסערה האחרונה שהתחוללה סביב פרשת סבסטיה היה שריד בין התוקפים החריפים ביותר של ראש-הממשלה.

לפני כשנתיים עבר ח"כ יוסף שריד לגור בקריית שמונה. היו שטענו שזהו סתם תכסיס-פירסומה. אולם לאחר ששריד נשאר במקום ולא עזב, הסכימו גם הספקנים ביותר שזהו צעד של דוגמה אישית. מעניין שאיש לא חשב על הנהגה שיוסף שריד, כאדם המרחיק ראות מבחינה מילגתית, ייתכן שרוצה לבנות לעצמו מאחז פוליטי שם, בעיקבות הצעת-החלטה שעברה כבר את הקריאה הטורמית בכנסת, בדבר שינוי חוק הבחירות מיחסיות לאיזוריות.

אחוד אולמרט, בדומה ליוסף שריד היה אף הוא, תקופת-זמן ארוכה, בבחינת נושא-כלים לראש המרכז החופשי, שמואל תמיר. לאחר הרכבת רשימת-המועמדים של המרכז החופשי לכנסת התישעית, עבר ביניהם התול שחור, לאחר שאולמרט דורג במקום שנחשב לאיריאלי כמוסר 36 בליכוד, ו-4 בקריית-החלטה המרכז-חופשי (אחרי תמיר, שוסטק ונוף), בעוד היה בטוח שידורג לפני עקיבא נוף.

רק בעיקבות מילחמת יום-הכיפורים והאכזבה מ-

המערך, שבגללם חלה עליה גדולה במצביעי הליכוד, נכנס אחוד אולמרט לכנסת.

אולם הוא, "לא שכח" תמיר, ובמלחמה הפנימית שאותה ניהל תמיר נגד חברו שוסטק, ניצב אולמרט לצידו של שוסטק. בסופה של מלחמה זו התפלג המרכז-החופשי, כששמואל תמיר ועקיבא נוף נשארים במרכז-החופשי, בעוד אליעזר שוסטק ואחוד אולמרט מקימים את המרכז-העצמאי.

ח"כ שריד ואולמרט קיבלו את עיקר פירסומם לאחר "מילחמתם" להבראת הכדורגל הישראלי.

סיומה של עונת 1974-75 בליגה הלאומית לכדורגל היה סוער. תופעות האלימות במיגרשים הפכו מזוה רגיל, ושמועות על הטיות משחקים חילכו תדיר בין חובבי הספורט.

בסיומה של העונה נקבע, כי הקבוצות בית"ר ירושלים ומכבי פ"ת יירדו לליגה א'.

ועדת-הספורט של הכנסת, שבה חברים שריד ואולמרט, התכנסה לדיון במצבו של הכדורגל הישראלי, וכאן התחיל מחול-השדים המפורסם של קיץ 75.

אוהדי בית"ר ירושלים, שטענו שקבוצתם ירדה שלא-בצדק וכי היו הטיות-מישחקים (הכוונה בעיקר למישחק-המחזור האחרון, שבו הביסה בני-יהודה את בית"ר ת"א בתוצאה 5:1), התכנסו להמנה מול בניין הכנסת. כשהסתיימה ישיבת ועדת-הספורט, יצאו ח"כ שריד ואולמרט אל המפגינים וקראו: "אל תראו, בית"ר ירושלים לא תרד".

למרות שהדיון על הטיות-משחקים הוא באחריותה הבלעדית של ההתאחדות לכדורגל, ועוד לפני שהוברר אם אומנם היו הטיות-מישחקים, כבר הרצו שני הח"כים הנכבדים את דינה של הליגה הלאומית.

עברו שבועות מיסר פן דיונים בהתאחדות לכדורגל, ובסיומם הוברר כי אין כל הוכחות ממשיות להטיית המשחק בין בני-יהודה לבית"ר ת"א. התיק נסגר, ובעיקבות סגירתו נקבע כי דירוג הליגה יישאר כפי שהיה, כלומר, בית"ר ירושלים ומכבי פ"ת יורדו מהליגה.

מי שחשב שהחלטה זו השפיעה במשהו על שני חברי-הכנסת, טעה טעות מרה. מאחר שבני-יהודה זוכתה ולא תרד, וגמאר שבת"ר ירושלים חיבת להי" שאר בליגה, אליבא דח"כ אולמרט, הרי הפיתרון היחיד הוא הקפאת הירידות והקמת ליגה בת 18 קבוצות. יחד עם החלטה זו החליטה ועדת-הספורט ש-50% מהכבי הנהלת ההתאחדות לכדורגל ימונו על-ידי גוף ממלכתי, קרי ועדת-החינוך ושר-החינוך.

שתי החלטות אלה הדהימו את הרחוב הספורטיבי, כיוון שמשמעותן המעשית היא הפקעת זכות-החלטה

מידי ההתאחדות לכדורגל. "זהו הרס הכדורגל הישראלי", התבטא בחריפות היו"ר-לשעבר של ההתאחדות לכדורגל, מנחם הלר. "כופים עלינו מיסטר טוטליטרי בכדורגל", זעם עזריקם מילצ'ו, ממלא-מקום היו"ר. ההתאחדות לכדורגל החליטה להילחם בכל האמצעים שברשותה נגד ההחלטות השרירותיות.

אולם כאן החל תהליך מזור. שריד ואולמרט היו הפעילים העיקריים בוועדת-הספורט, כך שברור שמס-קנותיהם התקבלו על-ידי שאר חברי הוועדה. לוועדת-החינוך, אליה הועברו המסקנות, היו הסתייגויות, אולם מאחר שפסילת המסקנות כמוה כהבעת אי-אמון בוועד-דתי-הבת שלה, היא קיבלה את המסקנות והעבירה אותן לשר-החינוך, אהרון ידלון. שריד-החינוך בדק את הנושא, ועמד על המשמעות החמורות של מסקנות הוועדה, וגם פירסם את הסתייגויותיו ברבים. אולם גם הוא לא רצה להחזיר את המסקנות לוועדה ולהביע בכך אי-אמון בה, לכן קיבלן והעבירן להתאחדות לכדורגל.

בקרב חברי הנהלת ההתאחדות היתה אחידות-דיעים מוחלטת נגד המסקנות. אולם מכיוון שחבריה ידעו שאין קבלת ההחלטות כמוה כהכרזת-מלחמה על שריד-החינוך, לא נותרה להם ברירה, וכמנא-ישד הצביחו בעד המסקנות שהם עצמם היו מודעים לסכנה שבהן.

שום אישיות ממלכתית לא פצתה פיה נוכח תעלול-ליהם של שריד ואולמרט. איש לא זעק נגד ההתערבות השרירותית בנייני ההתאחדות לכדורגל, שהיא גוף ולונטרי. איש לא התייחס לעובדה שהיתה ידועה לכל חובבי-כדורגל בישראל, שאחוד אולמרט הוא אוהד "שרוף" (כדורגל) של קבוצת בית"ר ירושלים, ושיוסף שריד הוא תושב קריית-שמונה, ובעצם הקפאת הירידות הציל את קבוצת הפועל קריית-שמונה מירידה לליגה ב'.

שריד ואולמרט לא מצאו שום סתירה בעובדה שהם עצמם החליטו על גורל "קבוצותיהם". שני חברי-הכנסת לא ניסו כלל להסביר את אהדתם לקבוצותיהם, והם באו על גמולם לפני כחודש. בטרם החל המשחק בית"ר ירושלים - מכבי נתניה בימק"א לקראו שני חברי-הכנסת אל המיגרש, ולחצו ידיים לקול תרועות הצור פים, עם הנהלת בית"ר ירושלים ושחקניה (אגב, ח"כ אולמרט הוא אורח-כבוד בכל מישחקי בית"ר ירושלים). ימים יגידו אם יצליח הכדורגל הישראלי להתאושש מהמכה שהנחיתו עליו שריד ואולמרט.

אינני בא לטעון שכל מה שעשו ח"כים אלה היה שלילי, היו להם בהחלט גם פעולות חיוביות, אבל היה רצוי שכלי-התיקשות ימתנו קצת את השבחים המורעפים על ראשיהם. ואשר לכל אלה שהחליטו ששריד ואולמרט מאפילים על אורני אבנרי ושמואל תמיר, כדאי שיזכרו שאלה האחרונים היו חוקרים כל עניין על-ברור, לפני שהחליטו עללות על בריקאדות.

צ'יזן דלל, פתח-תיקווה

פרום השולם הזה

מה מסעיר את השומר-הצעיר

יכריח השומר-הצעיר את הנהגתו ומיפלתו, מפ"ם, לחזור למעורבות!
מכורה / בעורקי זורם דמך / בעיני דימעוטיך. / מה כבדות הן. / קצתי בכל תהילות הגבורה / מכורה, ממוקשת פצועה אבולה. / אלך בתוך משאת-נפשך, / בלב אוהב גם אם יתומה שתי / יוומי פני סגרי, / ובדידות מזהירה חובקה זוהר לילי / אכרות ברית-שלום על דלתות נופך.

אוהבך רכה ברגשות אוהבים / כשירי אימהות לבנים בפיתחי היחיים / אטפס על גג רוממות רוחך / יחף משאונת-ניצחון וחבר-מלחמה / ואת כל עונמת חיי הגועשת / אהפוך לעשת הריעות / ואלחץ את כפות ידיי בני-ערב.

נפשי השתוייה אחווה / תילחם באלה השותים משקה שיטנה / עד ילהט שחר האביב מכורה / אזי כל תמצית אמצה עד תום / מהותך תהיה לי זקופה מחום אנושי / ואקרא לעמי בקולי הלוהט. אותו אשר אוהב / בימי שימתחו כבימי מכאובו / היצמד לשלום.

כל פתי יאמר לך שמצבנו הוא בלתי-נסבל, והמאור-עות האחרונים החגים מעל לראשנו והאכזבים בעמנו הרצון להאמין באותם ערכים נאורים, שהיו בשעתו מזון לאמונה, דומה שהתנצצו והושלכו לעבר כל פסימיסט שציפה להם.

האמת הלוהמת, שאינה נכנעת לפשרות, ניצבת בשער ודורשת מבניה שלא לאכזבה. ברגעים שבהם ההתייחסות עוטפת אותך, לא מרשה לעצמך להיות חצוף ולפרוץ בחמת-זעם את חומות השקרים המוסכמים, ולהעמיד לדיון מוסרי ופוליטי אנשים מסויימים שבגין שותפותם העיוורת עם מדיניות האיוולת ממשיכים לשטות ולהתלחב חברה ישראלית.

מיפלגה המשלמת את מסי-השתיקה ועוברת לסדר-היום, לא ראוי לה שתישא את כתר היושר. הייתי רוצה לראות את התנועה הקיבוצית מחדשת את נעוריה ומת-ייצבת בשורה הקדימית של המעורבות בחיי עמה. לא ייתכן שמיסגרת זו לא תדע לנקוט מצוות סוציאליות ופוליטיות בשעה שהארץ כורעת מעער. הנוער הקיבוצי חונך על בירכי מורשת אבותיו, שידעו בחייהם זעם סוער

וסוחף, אחריות אנושית כלפי האדם, ודבקות עיקבות בערכי תנועת-העבודה.

אינני חושב שנוכח הוא שאורח במדינת-ישראל צריך להחריש. מתפקידו לפקוח עיניו ומדי-פעם לתת לעצמו דיון-חשבון. כל שכן, לאור המציאות הטראגית הפוקדת אותנו עתה.

בארץ יש רתיעה מן התגובה המחאתית, ולכן יש סיבות. המימסד הישראלי, הן התרבותי והן הפוליטי, מנסה לנטרל כל פרוטסט, שהוא במהותו אנאליטי, כלפי המישטר והמימשל. דוגמות של ביקורתיות ישנן לרוב בעולם הרחב. לא אחת אתה קורא על כך שסטודנטים וצעירים במישטרים ריאקציוניים ניצבים עם סיפרי-לימוד מול קני-הרובים של המישטרה, וזועקים: "חרות ושלום". והמוטיב הזה בלהטו של הדור הצעיר אינו מפתיע. הוא בהחלט לגיטימי, משום שהוא ממשיך את מסורת קודמיו.

מכאן נובעת המסקנה העצובה, המלמדת אותך להבין שהציבור הישראלי ממגר בכל הקשור ללב לוחם במציאות מתה מערכים אנושיים. כי גם הדור שחי במדינת-ישראל בשנים מסויימות היה ראשון-שנשא על כתפיו את השליחות, שלרוב היו לה פנים חיוביות. במה הדברים אמורים?

מעורבות פוליטית עם שאלות נוקבות ואחריות-סוציאלית לגורל מדינתו של העם.

אני חושב שהתשובה היחידה ועצם הביטוי למצוי-אותנו העקובה-מדם, חייבים לבוא מתוך הבית. כל זמן שהצעירים בישראל יבינו שהם האוואנגארד (חילה-ח"ח) ליצירת דפוסי-חיים אחרים, שיהיו משחררים מלאומנות, משילהוב יצרי-מלחמה, ויובילו את עצמם לקראת המסקנה שהם חיים במיזרח-התיכון, במחיצת העם הפלסטיני.

כל עוד לא ייווצר הדיאלוג, על בסיס של דו-קיום צודק, ואם לרעיון זה לא יירתם הקול הרועם של בני הארץ הזאת, נגזר עלינו להיות בבל האימה - לעד!

אלה שיפחו את תודעת הסופרמניות לאחר מל-חמת 67, הם גם הובילו אותנו במישרין לקראת דחיית הערכים האנושיים לשולי המחשבה. הם הלעיטו אותנו בשבוע של סיפוק-עצמי, טיפחו פסיכוזה של עושר, התי-

עלמו מכל רצון למצוא את המכסימום האפשרי במישור המדיני, על-מנת להגיע לשלום עם שכנינו.

לדידי, אמנות המחאה אינה זרה לי. בחורי הקיבוץ חונכו על בירכי שירתם של ברטולט ברכט, אלכסנדר פן ועל "הנפש הקסומה", "ז'אן כריסטוף", "טייל אולני-פיגל" ו"אנשי פנפילוב". כשאתה חרד לגורל קיומך, הנשק המסוכן ביותר הינו זה הנושא את תווית הפא-סיביות. השינוי חייב לנשום מכל חלקה בארץ הזאת.

לדעתי, הוא יושב רק בתנאי אחד: שכל בעלי הרצון הטוב במדינת-ישראל יתלכדו לקראת המשימות שהן הנאצלות באופיון, כגון צדק חברתי לשלום צודק.

המילחמות לוקרות, לדאבו-הלב, נון התנועה הקיי-בוצית את פאר הבנים, אך לא פורמות את המשך האי-מונה בארץ הזאת. הקיבוץ חייב להחזיר לעצמו את הפונקציה הראשונית שמילא בשעתו באופן אקטיבי, בכל הקשור לגורלו ולגורל החברה בישראל.

ברגע שיאבד את המצפן לקיומו, אזי כל מיפעלו, לדעתי, לשווא.

י' ב' תל-אביב